

Z dežja pod kap.

»Le poglej ga otroka, da ga ni od nikoder in ga ni, pa gnati bi bilo že davno treba!« tako so tarnali Mihčeva mati iz Gabrice precéj nejevoljni, ker je bil njih devetletni sinček Tonček že pred jedno uro nekam izginil. »Pa da bi vsaj vedela, kje iskati ga! Saj pravim no in še rečem, kadar je pri nas sejem, vselej zmešajo tiste igrače Tončku glavo, da nekaj dnij prej in potlej kar nič ne sliši!«

Mihčev Tonček pa je tačas radovoljno preskakoval s tovariši kole, na katere so živino privezovali ob semanjih dneh. Da bi si lahko raztrgal hlačice, to mu ni belilo glave, saj jih ni sam kupoval in plačeval. Polagoma so se porazgubili tovariši, bilo je namreč tudi njim treba gnati živino na pašo kakor Tončku. Le-ta je pa še stekel na gabrški trg, kjer so bili še od zadnjega sejma postavljeni »štanti«. Po stokrat so že preiskali otroci, ni li kak kupovalec ali prodajalec izgubil kaj denarja, zato Tonček sedaj ni stikal po tleh, temveč spenjal se je po »štantih« in obešal nanje tako dolgo, da se je jeden podrl. Tresk, tresk — lop, lo—op je dejalo, ko je prevrgel prvi »štant« še dva sosednja. Tonček jo je komaj odnesel, da ga ni oplazil podirajoči se drog. Sam ni vedel, kam bi se dejal in kam bi tekel, da bi bilo najvarneje; konec trga se je namreč že pokazal občinski sluga, kakor bi bil izrastel iz tál. In to je vedel Tonček iz lastne izkušnje, da ima ta mož težko in trdo roko, naj pade na glavo ali kamorkoli. Kaj bi bilo šele sedaj? Zato se ni dolgo pomišljal, temveč zamižal je nekoliko, potem pa šinil med dvema hišama s trga. Tamkaj je sicer vpil občinski sluga, ljudi po hišah je preplašil ropot, a trg je bil prazen.

Tonček je pribežal domov in brž odvezal kravici ter glasno vpil: »Sivka — gej, no, rdečka gejl!« To je delal zato, da bi nihče ne slutil, da je on na trgu podrl »štante« in da bi sum bil na koga drugega. Mihčeva hiša je stala namreč bolj na kraju Gabrice, in zato tu še nihče ni vedel, kaj se je zgodilo na trgu.

Mihčeva mati so bili že namenjeni, da bodo dobro ošteli Tončka, ko se vrne domov, toda sedaj so ravno posnemali mleko in niso utegnili. Morda bi mu bili pa tudi prizanesli, saj so slišali, kako hiti Tonček z živino na pašo.

Tonček je bil sedaj z živino v senožetih in oddahnil si je nekoliko. A miren ni bil. »Bog sam vé, ali me je poznal občinski sluga, ali me ni?« to mu je rojilo po glavi. Toda kmalu so ga jele nadlegovati nove težave. Tako strašno se je gnalo tam za gorami, čedalje bolj se je oblačilo, čedalje bliže je grmelo in treskalo. Ni preteklo tri četrti ure, pa so jele padati debele kaplje. Tonček je šel vedrit pod košat gaber, sivka in rdečka pa sta se pasli ne daleč od njega ob grmovju. Kar zagrmi, dež se usuje in kravi zbezljata, sevéda proti domu. Tonček pa ni vedel, ali bi jo ubral za kravama, ali bi počakal pod gabrom, da bi se preletelo. Kajpak najrajši bi bil doma, toda morda že vedó, da je on podrl »štante«, morda ga že čaka doma občinski sluga.

Ploha je bila ob gabrove veje, Tončku pa so tudi padale debele kaplje po licu. Kar zasliši zategnjeni: »To—o—nček!« pa še enkrat: »To—o—onček!« Znan se mu je zdel glas, popolnoma pa vendar-le ne. »Kaj, če bi bil občinski sluga?« mislil si je in molčal. Toda kmalu so ga našli mati, ki so ga šli iskat, brž ko sta pribezljali domov sivka in rdečka brez Tončka. Ravno so pobirali s preslico pepel iz peči, da bi zakurili za večerjo, ko sta kravi primukali proti hiši. Ker Tončka ni bilo za njima, kakor drugekrati, šli so ga iskat privezavši kravici.

Našli pa so ga šele potem, ko so šli za dobrih dvajset korakov od njega naprej.

»Kako pa da me nisi poklical? Ali me nisi videl, ko sem šla mimo tebe?« vprašali so ga mati.

»Seveda sem vas videl — pa sem mislil, da je še kdo drug z vami«, opravičeval se je Tonček.

In sedaj je povedal Tonček, koliko skrbij so mu prizadejali nesrečni »štantje«.

»Zakaj mi nisi vsega odkritosrčno povedal?« karali so ga mati dobrohotno; »čemu ti je ta strah? Pa pod gabrom stojiš ob taki nevihti! Kako lahko bi treščilo v gaber! Le mene vselej ubogaj in meni vse zaupaj!«

Tonček je šel moker z materjo domov ter bil te misli, da je najbolje vsako krivdo préej priznati, drugače zabrede človek iz stiske v stisko in težavo, prav res »z dežja pod kap«.

Kajtimar.

Jagnje in volk.

Volk, ki je bil že marsikatero jagnje raztrgal in pri vsakem imel priliko opazovati jednako potrpežljivost, začne nekega dné primerjati svojo divjost z jagnjetovo pohlevnostjo. »Seveda«, reče končno sam sebi, »ko bi imela ovca moje zobe in mojo moč, bila bi ravno tako huda kakor jaz; tako je pa lahko krotka in potrpežljiva, ker nima moje moči in sposobnosti za nasprotno zle lastnosti.« — Hudobnež nerad prizna čednosti blagih ljudi, ker sicer bi moral zavreči svoje lastne napake in pregrehe.